

MAUNO

SAARI &

WS
OY

JUHA

NUMMINEN

MUSTA

HÖYHEN

© Mauno Saari ja Juha Numminen 2012

ISBN 978-951-0-39274-4

Painettu EU:ssa 2012

SISÄLLYS

1. OSA 2. OSA

Prologi 13	16. Latakia 151
1. Kotiinpaluu 19	17. Rakkaustarina 158
2. Älymystö 27	18. Tartus 168
3. Vihailta 34	19. Päätoimittaja 176
4. Kylä joen rannalla 44	20. Rauhan tyyssija 182
5. Lähtö Helsingistä 50	21. Murhayritys 189
6. Aleel, Bir ja Maryam 60	22. Ratsia 194
7. Hamdi 69	23. Valkoisen aaveen pesä 200
8. Saattue 79	24. Hotelli Daniel 209
9. Koljonen 88	25. Stalin elää 218
10. Sea Star 96	26. Pako Tartusista 224
11. Dosentti 107	27. Tohtori Rimpisuo varoittaa 232
12. Kohti Syyriaa 119	28. Ahmad 238
13. Anderson 126	
14. Erämaavaellus 133	
15. Pinssi 138	

3. OSA 4. OSA

29. Vaarallinen henkilö | 253
30. Peter Bell | 260
31. Ola | 269
32. Kiristystä | 274
33. Ministeri | 281
34. Kerjäläisperhe | 290
35. Sulkeutuvat satamat | 296
36. Närpiö ja kiusankappale | 305
37. Setubalista pohjoiseen | 314
38. Miettinen metsästää | 320
39. Myrsky Biskajanlahdella | 327
40. Blomin arvio | 333
41. Nilats & Ninel Co:n miehet | 339
42. Linda Sviedin viesti | 349
43. Varastettu mieli | 354
44. Tanskan hallitus kiittää | 363
45. Baal Madow | 373
46. Harrika | 378
47. Sisäministerin pelastus | 383
48. Kylmä yksinäisyys | 388
49. Tuntematon uhka | 401
50. Allegro | 410
51. Lossi | 416
52. Huippukokous Nordlandilla | 421
53. Ohjusvene Suomenlahdella | 434
54. Vanki | 440
55. Väistöliike | 446
56. Lievästi vainoharhainen | 458
57. Makkonen iskee | 462
58. Syriana | 472
59. Pohjoismaiset vieraat | 476
60. Bremerin suorat sanat | 501
61. Nopeita ratkaisuja | 491
62. Hylky | 499
63. Bir | 505
64. Polttopisteessä | 517
65. Vuosaari | 522
- Epilogi | 542

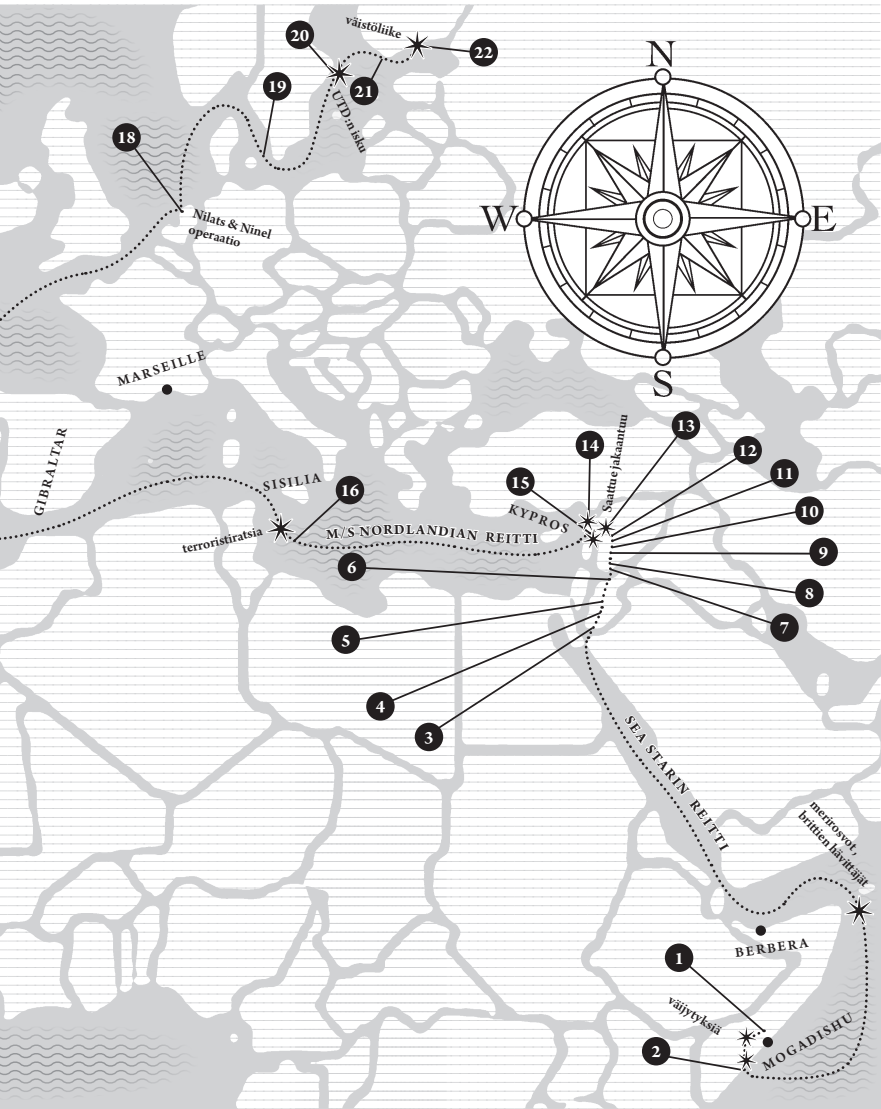
OPERAATIO † AURIN

-
01) BALCAD	}	SOMALIA
02) KISMAYO		
03) AQABA	}	JORDANIA
04) QUWEIRA		
05) AL HASAN		
06) RAMTHA		
07) DARAA	}	SYRIA
08) AL SHEIKH MASKIN		
09) AL KISWAH		
10) DAMASKOS		
11) AN NABK		
12) HOMS		
13) DHAHABIYAH		
14) TARTUS		
15) LATAKIA		
16) LAMPEDUSA		ITALIA
17) SETUBAL	PORTUGALI	
18) AMSTERDAM	HOLLANTI	
19) KÖÖPENHAMINA	TANSKA	
20) FURUSUND	RUOTSI	
21) "SALAVÄYLÄ"	}	SUOMI
22) VUOSAARI		

GONNOUSUN † REITTI

»On sama, olenko muslimi vai kristitty.
Laittomuuden aika on alkanut, esiin astunut aito ihminen,
jumalolento, hirviö. En olisi halunnut tavata häntä.»

SYYRIAN LATAKIIASSA ASUNUT KIRJAILIJA

MUZAB IBRAHIM

RADIOSSA 7.2. 2012, KAHTA PÄIVÄÄ ENNEN KATOAMISTAAN.

»Mutta ei tarvitse olla oraakkeli ymmärtääkseen,
että odotettavissa olevat väestökatastrofit
tulevat johtamaan ilmiöihin ja asenteisiin,
joiden kuvaamiseksi fasismi tuntuu
väljähtyneeltä ilmaisulta.»

SUOMEN VIHREÄN LIIKKEEN PERUSTAJAJÄSEN,
VALTIOTIETEEN LISENSIAATTI, TILASTOTIETEILIJÄ

OSMO SOININVAARA

KIRJASSAAN »RATKAISEVA AIKA» VUONNA 1986.

Prologi

”Olen nyt valmis.”

Mies näkee hymyttömät kasvonsa seinälle ripustetussa peilissä, muuttaa hieman asentoaan ja sanoo uudelleen:

”Olen nyt valmis.”

Hän ei ole tyytyväinen, kääntyy ja kävelee piilossaan pienen ympyrän, asettuu taas lattiaan teipillä merkittyn kohtaan ja toistelee ääntään ja ilmettään muutellen.

”Olen nyt valmis... Olen valmis nyt... Olen nyt valmis... Nyt olen...”

Kamera on kiinnitetty kolmijalkaan ja aseteltu tarkasti aivan peilin alapuolelle. Hän puhuu peilille ja katsoo aavistuksen linssin ohitse samalla tavalla kuin tv:n uutisankkurit lukevat tekstit kameran yläpuolelle sijoitetusta näytöstä.

Mies pyörähtää ympäri ja harppaa pöydän luo, kaappaa käsiinsä paperipinkan ja selaa liuskoja, löytää etsimänsä ja lukee hetken tarkkaavaisesti. Menee sitten vielä kerran peilin luokse, ottaa erilaisia vakavia ilmeitä, nostaa ja laskee leukaansa, keskittyy, käynnistää videokameran kaukosäätimellä ja aloittaa.

”Tehtävä on suoritettu. Olen nyt valmis...”

Kameran punavalo sammuu ja mies seisoo hetken aloillaan kuin kuunnellen ja arvioiden vaiennutta ääntään ja lauseittensa sisältöä. Hän voisi uusia kuvauksen vaikka kuinka monta kertaa ja valita sitten parhaan otoksen, mutta siihen ei ole aikaa eikä hän missään tapauksessa halua kenenkään näkevän, että hän harjoitteli.

Se tekisi hänestä naurettavan, antaisi kuvan itserakkaasta ja pinnallisesta henkilöstä.

Tulos olisi sama, jos hän esittäisi lausumansa myös englanniksi, kuten ensin aikoi. Vika ei olisi kielitaidossa vaan siinä, että hän kuulosti ja näytti kokeiluissa liiankin hyvältä. Näyttelijältä.

Näyttelijä hän ei ole. Hän on vakavasti otettava ajattelija, toimija. Hän on anarkisti sanan alkuperäisessä, parhaassa ja ainutlaatuisessa merkityksessä.

Hän ei aio paljastaa sanomansa alkuperää. Mutta varmaa on, että rikostutkijat, jotka löytävät videon, oivaltavat sen yhteyden lähimenneisyyteen. Siitä tulee heille palkitseva hetki.

Kun kaikki on ohitse ... Kun kaikki alkaa!

Silloin nähdään, ettei hän pilannut asiaansa henkilökohtaisuudella, tuijottelemalla silmästä silmään uhrejaan verihumalan vallassa kuten Anders Behring Breivik.

Katastrofaalinen virhe norjalaiselta!

Suuresta Julistajasta tulikin pieni, narsistinen murhaaja, ja hänen kohteistaan tuli murhattuja ihmisiä eikä suuren asian vaatimia uhreja.

Sen vuoksi Breivikistä ei jäänyt muuta kelvollista kuin nuo lauseet: ”Tehtävä suoritettu ... Olen nyt valmis ...” Kaikki muu hänen teoissaan oli surkuteltavaa, omahyväistä ja säällittävän pientä. Surua ilman merkitystä, murhetta ja vanhoja rakenteita lujittavaa katkeruutta.

Miten ironista, että hän joutuu nyt puuttumaan historian kulkuun, koska Breivik aiheutti tökeryydellään päinvastaisen muutoksen kuin mihin pyrki.

Mies nostaa katseensa harmaana kuohuvalle merelle. Hänen mielensä on tyyni. Hän ei ole murhaaja vaan viestintuoja, hälyttäjä, herättäjä.

Hän katsoo kelloa ja rypistää otsaansa. Aikaa ei ole yhtään liikaa.

153 metrin mittainen m/s Nordlandia saapuu Eestiluodon länsipuolelle noin 30 minuutin kuluttua jatkaen kohti Kuiva Hevosen saaren luoteiskärkeä.

Sieltä on satama-altaaseen 5 mailia eli 20 minuuttia.

Se tarkoittaa kahdentoista minuutin armonaikaa yli viidelle tuhannelle ihmiselle. Sen jälkeen pelastuvat vain voimakkaimmat ja onnekkaimmat.

Myös Breivikin uhrien määrä näyttää vähäiseltä tämän teon rinnalla.

Se, mitä hänelle itselleen tapahtuu, on toisarvoista. Tärkeintä on, että hänen maineensa ja sanomansa leviävät kaikkialle maailmaan.

Mies istuu pöydän ääreen ja hieraisee käsiään.

Hänen edessään olevan metallikuorisen laitteen säätimet on ryhmitelty kahdeksan sarjoiksi. Kokonaisuus muistuttaa studion äänipöytää, mutta on paljon pienempi.

Mies painaa pienehkön hiiliteräspäisen meisselin säätimeen, kääntää vastapäivään puoli kierrosta tarkkaillen digitaalisen näytön punaisia numeroita.

Hän toistaa saman hitaan toimenpiteen seitsemässä muussa säätimessä, katselee hetken näytön lukemia, nojautuu tuolissaan taaksepäin, ristii kätensä takaraivolle ja kuiskaa:

”Nyt minä olen valmis.”

| 01 | OSA

”Väkivalta on luomistyötä. Sodat, rasismi, rikollisuus ja moraalinen romahdus ovat luomiskertomuksen jatkoa. Tiedemiehenä on iloittava, kun näkee tämän kaiken tapahtuvan silmiemme alla.”

DOSENTTI

TORSTI BLOM

ARTIKKELISSAAN ”VÄKIVALTA JA IHMISYYS”
YLIOPISTO-LEHDESSÄ HUHTIKUUSSA 2012.

1

Kotiinpaluu

Merikapteeni Sten Bremer koputtaa tammioveen ja astuu sisään.

Laivanvarustaja Bengt Anderson ojentaa hoikan kaksimetrisen varustalonsa suoraksi ja sulkee viinikaapin oven, asettaa sieltä ottamansa pullon työpöytänsä kulmalle, tulee Bremerin luo kädet levällään ja sy-leilee. Sitten Anderson tarttuu häntä olkapäistä, katsoo miestä suorien käsivarsien päästä niin kuin elokuvissa katsotaan ja sanoo niin kuin elokuvissa sanotaan:

”Hienoa, että tulit takaisin, Sten!”

Bremerin mielessä välähtää ajatus tuhlaajapojan kotiinpaluusta.

Kylmänharmaa meri, kolme matkustaja-alusta, nostureita ja terminaalirakennuksia.

Varustamon toimitusjohtajan huoneesta avautuu näköala Helsingin Länsisatamaan. Viimeisenä laivarivissä seisoo m/s Nordlandia, jonka Sten Bremer tuntee paremmin kuin itsensä. Niin hän ajatteli ainakin sinä ankeana maanantaina, jona jysäytti Bengt Andersonin työhuoneen oven kiinni takanaan ja ryntäsi ulos hyvästelemättä edes sihteeripöydän takana istuvaa Britte Nyholmia.

Ihanaa Britteä.

Silloin Bremer katosi pää pystyssä suuremmille merille, loistavam-

mille laivoille ja isommille palkoille. Samassa suhteessa kasvoivat myös ongelmat, mutta sitähan ei voinut silloin tietää.

Siitä on nyt kolme vuotta.

Viime viikolla hän jätti kadehditun työpaikkansa ja lensi Miamiin Helsinkiin varaamatta paluulippua. Nyt hän tuntee sisimmässään lämpimän ailahduksen nähdessään laiturissa valkokeltasinisen Nordlandian.

Vanha kunnan paatti!

Kolmen vuoden eron jälkeen hän muistaa yhä laivan tunnuskirjaimet ja huomaa muistavansa myös kansainvälisen IMO-numeron 7928811. Tämä on todellista rakkautta. Sen sijaan esimerkiksi amerikkalaisen ex-vaimon syntymäajan muistamisessa oli alituisia vaikeuksia, jotka johtivat myöhästyneisiin lahjaostoksiin Tiffanyn ylellisessä myymälässä New Yorkissa.

”Tässä sitä taas ollaan”, Bengt Anderson sanoo.

”Niin ollaan”, Sten Bremer vastaa kun ei oikein tiedä, mitä muuta-kaan sanoisi.

”Mukava nähdä, että voit hyvin.”

”Itse asiassa minä voin himskatin huonosti, oikein penteleen huonosti, mutta kysymys ei ole terveydestä vaan firmasta.”

”Vilkaisin hieman numeroita.” Bremer kohottaa kulmiaan. ”En minä niissä mitään vikaa huomannut.”

Hän löysi varustamon vuosikertomuksen ja Andersonin terve-
tulotoivotuksen huoneensa pöydältä saavuttuaan tänä aamuna len-
toasemalta hotelli Marskiin. Siitä päätellen tällä tapaamisella kenties
olisi jokin muukin päämäärä kuin tervehdyskäynti vanhan ystävän
luona.

”Ei puhuta nyt numeroista. Maistetaan mieluummin sampanjaa si-
nun paluusi kunniaksi!” Anderson kaataa Finlandia-kuohuviiniä la-
seihin ja kohottaa maljan.

Juoma on kuivaa, kylmää ja halpaa, hyvin etäistä sukua sampanjalle.
Laivanvarustaja pysyy tyyliissään. Upporikas, mutta elää kuin pikku-
virkamies. Voisi ajaa turpealla Mercedeksellä tai istua ministeriluokan

Audin takapenkillä, mutta tyytyy kymmenen vuotta vanhaan harmaaseen Toyotaan. Tietenkin harmaaseen. Andersonin pankkiiri tuskin hätääntyisi, jos varustaja teettäisi pukunsa roomalaisella räätälillä, mutta sellainen ei voisi pälkähtää hänen päähänsä. Dressmann on hyvä vaatekauppa, josta saa kolmet housut kaksien hinnalla.

He istuutuvat samoihin nahkanojatuoleihin, joissa istuivat kolme vuotta sitten, kun Bremer ponkaksi pystyyn ja sanoi itsensä irti kovaäänisen riidan jälkeen. Se oli melko epätavallinen riita, jonka syynä oli se, että Anderson yritti taivuttaa merikapteenia ottamaan vastaan varustamon toimitusjohtajan tehtävät kolmen vuoden kulluttua.

”Vetäydyn silloin syrjään hallituksen puheenjohtajaksi”, Anderson huokaisi surumielisesti.

”Ai syrjään, loistavaa!” krapulainen Bremer ilkkui. ”Sinut tuntien tiedän, missä se syrjä on: keskellä. Sinä päätät joka tapauksessa kaikesta paitsi ehkä konttorin joulukoristeista.”

Sen jälkeen he sanoivat sanoja, joita olisi voinut sanoa ehkä yhtiön pikkujoulussa mutta ei toimitusjohtajan huoneessa keskellä työpäivää.

”Mitä sinä nyt aiot tehdä?” Anderson kysyy asettaessaan lasin pöydälle, ja ennen kuin Bremer ehtii vastata, ettei oikein tiedä, Anderson jo kertoo, että hänellä on mielessään *yksi asia*.

Ennen kuin Bremer ehtii sanoa, ettei hän nyt aio tehdä minkäänlaisia sopimuksia, koska ensin pitää katsella ympärilleen, hankkia asunto ja sen sellaista, Anderson jatkaa, ettei hän aio ehdottaa mitään vaan kysäistä hänen neuvoaan saadakseen selvyyttä *yhteen asiaan*, joka pitäisi ratkaista heti.

”Tai mieluummin eilen, kuten on tapana sanoa.”

He tuntevat toisensa.

Bengt Anderson on käytännössä kasvattanut Sten Bremerin poikasesta asti. Ohjannut koulunkäynnissä ja opiskelussa. Purjehtinut kesäisin pojan ja myöhemmin nuoren miehen kanssa Ahvenanmaan ympäri tai Tukholmaan, Turun saaristoon ja kerran Hiidenmaalle. Palkannut hänet varustamonsa leipiin. Huolehtinut, että kokemusta karttuu koko toimialasta. Antanut perämiehen paikan pariin

rahtialukseen ja viimein nostanut Nordlandian päälliköksi.

Laivanvarustaja siis tietää, mistä naruista nykii, ja merikapteeni tuntee ansat, joihin ei pitäisi astua.

Andersonin mielestä ”ottopoika” on nopeaälyinen, tarkka ja vahva ammattilainen. Yksityiselämän sotkut, kuten nuoren miehen taipumuksen rakastua jokaiseen iskemäänsä naiseen, hän on pannut kasvukipujen sarakkeeseen. Juomisesta hän ei ole ollut tarkasti perillä, sillä monien juoppojen tapaan Bremer hoiti työnsä hyvin ja peitteli ongelmansa taitavasti.

Bremerin kokemuksen mukaan Anderson on ennen kaikkea ahvenanmaalainen.

Se tarkoittaa kotisaarirakkauden ohella piirteitä, joita erehdytään helposti pitämään ylimielisyytenä, eristäytymisenä ja ruotsinmielisyysnä. Siitä ei ole kuitenkaan kysymys – ei ainakaan, jos kysyy Andersonilta. Hän on ennen kaikkea vanhan polven kunniallinen laivanvarustaja, joka on viisikymmentä vuotta tapellut yrityksensä ja laivojensa kanssa ajan myrskyissä uppoamatta, vaikka läheltä on joskus pitänyt.

Bremer tietää myös, että Andersonilla on häneen ote.

Hän rakastaa vanhaa miestä enemmän kuin omaa, albumikuvista tuttua isäänsä, joka lähti kiertämään maapalloa ennen poikansa syntymää eikä ole vielä palannut.

Anderson nousee ja hakee työpöydältä sinisen kansion. Istuu huokaisten ja alkaa kertoa papereita selailleen.

Bremer kohauttelee kulmiaan.

Vähä vähältä selviää, että huomenna Andersonin on vastattava, tekeekö varustamo sopimuksen kiireellisestä projektista, jossa toimeksiantajana on Euroopan unioni kumppaneinaan Yhdistyneet kansakunnat ja Afrikan unioni. Ei enempää eikä vähempää kuin nämä maailmanmahdit.

Anderson ojentaa Bremerille luettavaksi yhden paperin ennen kuin sulkee kansion. Nojautuu taaksepäin ja ottaa silmälasit päästään: ”Mitäs sanot, pitäisikö tähän lähteä?”